



Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

3.Bf.3/2024/7. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2024. július 10. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

A vesztegetés bűntette miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2023. november 24. napján kihirdetett 25.B.394/2023/5. számú ítéletét helybenhagyja.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2023. november 24. napján kihirdetett ítéletével Terhelt1 vádlottat vesztegetés bűntette [Btk. 290. § (1) és (2) bekezdés] miatt 1 év – börtön fokozatú – szabadságvesztés büntetésre ítélte, melynek végrehajtását 3 év próbaidőre felfüggesztette. A szabadságvesztés végrehajtása elrendelése esetére akként rendelkezett, hogy abból a vádlott legkorábban a kétharmad rész kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A törvényszék 20.000 forint erejéig vagyonek Kobzást rendelt el vele szemben. Az eljárás során lefoglalt bűnjelek lefoglalását megszüntette és elrendelte azoknak az ügyiratok között történő kezelését.

[2] Az elsőfokú ítéletet a vádlott és a védő tudomásul vette, ellene az ügyészség jelentett be fellebbezést a szabadságvesztés büntetés és a próbaidő tartamának felemelése érdekében.

[3] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.877/2023/3. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, annak elbírálására a Be. 598. § (2) bekezdés alapján tanácsülés kitűzését indítványozta. Bejelentette, hogy nyilvános ülés kitűzése esetén azon nem kíván részt venni.

[4] A fellebbezés irányára figyelemmel rögzítette, hogy a Be. 590. § (3) bekezdés alapján korlátozott felülbírálatnak van helye. Álláspontja szerint a törvényszék eljárása perrendszerű volt, hatályon kívül helyezést eredményező abszolút vagy relatív eljárási szabálysértést nem vétett. Az elsőfokú bíróság a vádlottat az előkészítő ülés mibenlétéről, a bűnösségnek az előkészítő ülésen történő beismerésének és annak elfogadásának

jogkövetkezményeiről megfelelően kioktatta, majd őt az előkészítő ülés jellegére figyelemmel kihallgatta. Ennek során a vádlott a vádiratban írtak szerint beismerte bűnösségét a terhére rótt bűncselekmény elkövetésében és a tárgyaláshoz való jogáról is lemondott. Minderre figyelemmel a bűnösséget beismerő nyilatkozatot a törvényszék a Be. 504. § (2) bekezdésében írt feltételek fennállása mellett, törvényesen fogadta el.

[5] Utalt arra, hogy az ítéleti tényállás megalapozottsága a Be. 591. § (2) bekezdésének a) pontja alapján nem vizsgálható.

[6] Mivel az elsőfokú bíróság az előkészítő ülésen a vádlott beismerő nyilatkozatát elfogadta, ezért a Be. 606. § (3) bekezdése alapján a fellebbezéssel megtámadott ítéletnek a bűnösség megállapítására, valamint a vádirati minősítéssel egyező minősítésre vonatkozó rendelkezései akkor változtathatók meg, ha a terhelt felmentésének, az eljárás megszüntetésének, vagy a bűncselekmény minősítése megváltoztatásának van helye. Ilyen, a vádlott felmentésére, illetőleg az eljárás megszüntetésére okot adó körülmény azonban az iratok alapján nem állapítható meg. A vádlott bűnösségére levont elsőbírói következtetés helyes, a bűncselekmény minősítése az anyagi jogi szabályoknak megfelel, az e körben adott, színvonalas indokolással maradéktalanul egyetértett.

[7] Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének a Be. 562. § (4) bekezdésének megfelelő mértékben eleget tett.

[8] Az ügyészség szerint a büntetéskiszabási körülményeket a törvényszék részben hiányosan tárta fel, és azokat nem a valós súlyuknak megfelelően értékelte, így a vádlottal szemben eltúlzottan enyhe szankciót szabott ki.

[9] Az elsőfokú bíróság tévesen mellőzte az eljárás tárgyát képező korrupciós bűncselekmény elszaporodottságának súlyosító körülményként történő figyelembe vételét. Statisztikai adatokkal kívánta igazolni, hogy a regisztrált korrupciós bűncselekmények 2011 óta néhány kisebb visszaeséstől eltekintve folyamatosan emelkedő tendenciát mutatnak, a számuk 2011 óta közel a háromszorosára ugrott.

[10] Mellőzni indítványozta az enyhítő tényezők közül az alkalmoszerű, egy mozzanatos elkövetést, mivel az irányadó tényállás szerint a vádlott – miután a vizsgalapjának átadása közben a vizsgabiztosnak átnyújtott jogtalan előnyt a vizsgabiztos visszautasította – a jogtalan előnyt a vizsgabiztos asztalán lévő iratok alá helyezve próbálta újfent a vizsgabiztosnak eljuttatni, ami éppen a vádlott kitartó szándékát támasztja alá.

[11] Kiemelte, hogy a korrupciós bűncselekmények elkövetőinek kézre kerítéséhez és felelősségre vonásához alapvető bűnüldözési és társadalmi érdek fűződik. Az ilyen jellegű bűncselekmények elkövetői esetén a speciális prevenció mellett fokozottan kell törekedni az általános megelőzési célok érvényre juttatására is annak érdekében, hogy a büntetés hatékonyabban tartson vissza másokat hasonló jellegű bűncselekmények elkövetésétől. Az ítélkezési gyakorlat szerint is, korrupciós bűncselekmények esetén a törvény szigorát kell alkalmazni (lsd. BH2006.105. sz. döntés indokolása).

[12] Valóban nyomatékos enyhítő körülményként kell értékelni a vádlott bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomását és megbánó magatartását, valamint büntetlen előéletét, álláspontja szerint azonban a törvényi minimumban megállapított szabadságvesztés büntetés nem tükrözi megfelelően a vádlott terhén megállapított korrupciós bűncselekmény valós tárgyi súlyát, a bűnösség fokát és az ügyben feltárható bűnösségi körülményeket, a kiszabott joghátrány nem felel meg a Btk. 80. § (1) bekezdésében meghatározott büntetéskiszabási elveknek.

[13] Minderre tekintettel a Btk. 79. §-ában meghatározott speciális és generális prevenciós célok eléréséhez hosszabb tartamú és megemelt próbaidejű szabadságvesztés büntetés kiszabását látta indokoltnak.

[14] Az állandósult bírói gyakorlatra figyelemmel helyesen fejtette ki a törvényszék, hogy a jelentős tárgyi súlyú korrupciós bűncselekmény elkövetése miatt marasztalt vádlott az előzetes mentesítésre érdemtelen.

[15] Az elsőfokú ítélet egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező – a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, a vagyoneklobzásról és a lefoglalt dolgokról szóló – rendelkezéseit törvényesnek tartotta.

[16] A leírtak alapján indítványozta, hogy az ítéltábla a törvényszék ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg: a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés és annak próbaideje tartamát emelje fel, egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

[17] Az ítéltábla a Be. 598. § (4) bekezdése alapján a fellebbviteli főügyészség átiratát kézbesítette a vádlott és a védő részére, akik azonban az abban foglaltakra észrevételt nem tettek, bizonyítási indítványt nem terjesztettek elő és nyilvános ülés kitűzését sem kérték. Az ítéltábla ezért a fellebbezéseiket a Be. 598. § (2) bekezdése alapján tanácsulésen bírálta el.

[18] A fellebbezések nem alaposak.

[19] A másodfokú felülbírálat körét két eljárásjogi körülmény határozta meg, egyrészt az, hogy az elsőfokú bíróság ítélete a vádlott előkészítő ülésen tett és ott végzéssel elfogadott beismerő nyilatkozatán alapul, másrészt - ez előbbiből is következően - az, hogy az ügyészi fellebbezés kizárólag a kiszabott büntetés nemét és mértékét sérelmezte. A Be. 583.§ (3) bekezdése szerint ha a fellebbezést kizárólag a Be. 583.§ (3) bekezdése alapján jelentették be, a másodfokú bíróság az ítéletnek csak a fellebbezéssel sérelmezett rendelkezését, illetve részét bírálja felül. A felülbírálat a Be. 590.§ (5) bekezdésében írt körben azonban ez esetben is kiterjed az ítélet fellebbezéssel nem érintett részére az alábbiak szerint:

[20] A másodfokú bíróság az eljárási szabályok betartása tekintetében azt vizsgálta, hogy nem áll-e fenn olyan, törvényben meghatározott körülmény, amely az ítélet feltétlen hatályon kívül helyezését, eredményezte volna, vagy a tényállás megalapozottságának vizsgálata nélkül megállapíthatóan az eljárás lefolytatására, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, illetve az intézkedés alkalmazására lényeges hatással bírt volna [Be. 590. § (5) bekezdés a) pont aa) és ab) alpont és (5a) bekezdés]. A törvényszék az elsőfokú bíróság eljárásának törvényessége tekintetében vizsgálta azt is, hogy fennálltak-e a vádlotti beismerő nyilatkozat elfogadásának a törvényi feltételei.

[21] A másodfokú bíróság vizsgálta a tényállás vádban írtaknak megfelelő rögzítését, a bűnösség megállapítását és cselekmény minősítését, azzal, hogy a bűnösség megállapítására, valamint a vádirati minősítéssel egyező minősítésre vonatkozó rendelkezéseit akkor változtathatja meg, ha a terhelt felmentésének, az eljárás megszüntetésének, vagy a bűncselekmény minősítése megváltoztatásának van helye [Be. 590. § (5) bekezdés b) pont, 606. § (3) bekezdés].

[22] Az elsőfokú ítélet fellebbezésben sérelmezett büntetést kiszabó rendelkezése, illetve része a Be. 590.§ (3) bekezdése alapján szükségszerűen felülbírálat tárgyát képezte.

[23] Az ítéltábla a Be. 590. § (7) bekezdés alapján hivatalból felülbírálta továbbá a Be. 671. §-a szerinti egyszerűsített felülvizsgálat alapját képező – a szabadságvesztés végrehajtási fokozatára, a feltételes szabadságra, a lefoglalt dolgokra és a vagyoneklobzásra vonatkozó – ítéleti rendelkezéseket.

[24] A Be. 591.§ (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel azonban a másodfokú bíróság nem vizsgálja az ítélet megalapozottságát és határozatát az elsőfokú bíróság által

megalapított tényállásra alapítja, ha a fellebbezést – a mint a jelen ügyben is – kizárólag az 583.§ (3) bekezdése alapján jelentették be.

[25] A felülbírálat eredményeként a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat maradéktalanul megtartotta. A Be. 607. § (1) és 608. § (1) bekezdésében meghatározott, feltétlen hatályon kívül helyezést eredményező, illetve a Be. 609. § (1) bekezdés alapján hatályon kívül helyezéshez vezető eljárási szabálysértést nem valósított meg.

[26] A bűnösséget beismerő vádlotti nyilatkozat elfogadásának a feltételei fennálltak. Az elsőfokú bíróság e nyilatkozatra figyelemmel helyesen járt el, amikor előkészítő ülésen a Be. 504. § (6) bekezdés alapján ítéletet hozott. Az előkészítő ülés jegyzőkönyve szerint a törvényszék a szükséges törvényi figyelmeztetésben részesítette a vádlottat, aki a jogkövetkezmények ismeretében a váddal egyezően beismerte bűnösségét és a tárgyaláshoz való jogáról lemondott. Az elsőfokú bíróság a Be. 504. § (1) bekezdés keretei között, a beismerés elfogadhatóságának ellenőrzése érdekében nyilatkoztatta Terheltt a vád tárgyává tett cselekmény lényegére. Ennek során ismételt olyan nyilatkozatot tett, amelyben a vádirati tényállásban foglaltakkal és a jogi minősítéssel egyezően elismerte büntetőjogi felelősségét. Mindezekre tekintettel nem merült fel semmilyen ésszerű kétely, amely a beismerő nyilatkozat elfogadását kizárta volna, azt az eljárás ügyiratai is mindenben alátámasztják. A fellebbviteli főügyészség tehát helytállóan utalt arra az átiratában, hogy a vádlott beismerő nyilatkozata a Be. 504. § (2) bekezdésben taglalt feltételeknek megfelelt, az a Be. 504. § (3) bekezdése alapján aggálytalanul elfogadható volt.

[27] Az elsőfokú bíróság a cselekmény történeti tényállását törvényesen a vádirati tényállásban írtakkal egyezően rögzítette [Be. 500. § (2) bekezdés b) pont]. Indokolási kötelezettségének a szükséges mértékben eleget tett, a fellebbezések okára és tartalmára (Be. 583. § (3) bekezdés a) pontja) tekintettel törvényesen határozta meg az indokolás terjedelmét és elemeit [Be. 562. § (2) és (4) bekezdés, 564. § (4) bekezdés].

[28] Tekintettel arra, hogy a fellebbezést kizárólag a Be. 583. § (3) bekezdése alapján jelentették be, az ítéltábla a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel nem vizsgálhatta az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát és határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította.

[29] A törvényszék a vádlott személyi körülményeire vonatkozó adatokat az ügyiratok tartalmának megfelelően, teljeskörűen rögzítette.

[30] Olyan körülményt, amely alapján a vádlottat fel kellene menteni vagy vele szemben az eljárást meg kellene szüntetni, az ítéltábla nem észlelt. Ilyen körülményre egyébként az eljárás résztvevői sem hivatkoztak.

[31] Az elsőfokú bíróság – a másodfokú eljárásban is irányadó tényállás alapján – okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére.

[32] A terhére rótt korrupciós bűncselekmény minősítése is megfelel az anyagi jogszabálynak, a törvényszék e körben kifejtett színvonalas indokolásával az ítéltábla mindenben egyetértett. Az irányadó jogszabályi környezetből logikusan, helytálló érveléssel vezette le a törvényszék, hogy a vizsgálhatóságban jelenlévő vizsgálbiztos miért minősül önálló intézkedésre jogosult személynek. Ugyancsak helyesen foglalt állást abban a kérdésben, hogy a vádlott a jogtalan előny ígéretével, ráutaló magatartással valósította meg a vesztegetés büntetettének minősített esetét, hiszen a vádbeli szituációból egyértelműnek kellett lennie a vizsgálbiztos számára, hogy a többször is felé nyújtott, majd végül az asztalán elhelyezett bankjeggyel a vádlott jogellenesen próbálja a vizsga eredményét befolyásolni a „megfelelt” minősítés megszerzése érdekében. A cselekmény stádiumával kapcsolatban

szintén a bírúi gyakorlatnak megfelelően rögzítette a törvényszék, hogy a vesztegetés büntette az előny ígérétével befejezetté vált.

[33] A Btk. 80. § (1) bekezdés értelmében a büntetést céljának szem előtt tartásával a törvényben meghatározott keretek között úgy kell kiszabni, hogy igazodjék a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, továbbá az egyéb súlyosító és enyhítő körülményekhez.

[34] Mint ahogyan a büntetőkiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56/2007. számú BK vélemény is rögzíti, a bíróság által megállapított minősítéshez kapcsolódó büntetési keret – figyelembe véve a Btk. Általános Része rendelkezéseit is – büntetést meghatározó alapvető tényező. Ez jelöli ki azokat a határokat, amelyek között a súlyosító és enyhítő – összefoglalóan a büntetést befolyásoló – körülmények a büntetést alakíthatják. Ezeket tehát nem elvont általánosságban, nem mechanikusan, hanem a konkrét ügy tényeire vonatkoztatva, egymással egybevetve, összefüggésükben kell értékelni, és a határozatban megindokolni. Nem a számuk, hanem az adott esetben meglévő hatásuk a döntő a büntetés kiszabásánál. Az elkövetett bűncselekmény tárgyi súlya, a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyesség, az enyhítő és súlyosító körülmények együttes értékelése mellett kell megválasztani a vádlottal szemben az adott ügyben a büntetési célok elérését biztosító joghátrányt.

[35] A büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság feltárta ugyan, de azokat csak részben értékelte az e körben irányadó bírúi gyakorlatnak megfelelően.

[36] Helyesen vette figyelembe jelentős enyhítő körülményként a vádlott büntetlen előéletét, melynek nyomatékát tovább növeli, hogy a vádlott 50 éves kora ellenére eddig egyszer sem került összeütközésbe a törvénnyel. Azt tényszerűen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy egyszeri „botlásról,” alkalmoszerű elkövetésről van szó. A vádlott egyébként törvénytisztelő életmódot folytat, amit az is alátámaszt, hogy a bűnügyi nyilvántartás adatai szerint azóta sem indult ellene újabb büntetőeljárás. Az egy mozzanatos elkövetésre utalást ugyanakkor valóban mellőzni kellett, mert a vádlott többször is megpróbálta átnyújtani a 20 ezres bankjegyet, amit – a vizsgabiztos hajthatatlanságát látva – végül az asztalon lévő iratok alá helyezett. A maga részéről tehát mindent megtett annak érdekében, hogy a vizsgabiztos elfogadja a felajánlott pénzösszeget, a cselekményét inkább kitartó szándék jellemezte. Tekintettel arra, hogy a vesztegetés büntettének megvalósulása szempontjából a jogtalan előny értékének nincs jelentősége és attól a cselekmény minősítése sem függ, annak csekélyebb volta szintén közömbös volt. Helyesen értékelte viszont az elsőfokú bíróság a javára a váddal egyező, ténybeli és bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomását, amely a feltáró jellege mellett őszinte megbánással párosult. [56/2007. BK. vélemény II/11. pontja]. Ugyanakkor nem tulajdonítható enyhítő jelentőség annak, hogy a vádlott lemondott a tárgyaláshoz való jogáról és ezzel elősegítette a büntetőeljárás gyorsabb lefolytatását. Az eljárás időszerű befejezése szempontjából ugyanis nem önmagában a tárgyaláshoz való jogról történő lemondásnak, hanem a Be. 163.§ (4) bekezdés c) pontjában is írt szabályozásra figyelemmel a beismeréssel érintett – nem vitatott tények körének – és a beismerés időpontjának van meghatározó jelentősége.

[37] A cselekmény óta bekövetkezett időmúlás csak az elsőfokú ítélet kihirdetése óta eltelt fél évvel együtt vált olyan mértékűvé, hogy csekély mértékben enyhítő körülményként figyelembe vehető legyen. Végül szintén a vádlott javára kellett értékelni a cselekmény más közélet tisztasága elleni bűncselekményekhez viszonyított kisebb tárgyi súlyát.

[38] Az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben a vádlott terhére kellett értékelni a korrupciós cselekmények elszaporodottságát, azt ugyanis a fellebbviteli főügyészség által megjelölt bűnügyi statisztikák egyértelműen alátámasztják.

[39] A vádlott által megvalósított vesztegetés büntetett a jogalkotó 1 évtől 5 évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni. A Btk. 80. § (2) bekezdés szerint irányadó középérték az ő esetében 3 év szabadságvesztés.

[40] A feltárt büntetéskiszabási körülmények alapján az elsőfokú bíróság a Btk. 79. §-ában írt büntetési céloknak, valamint a Btk. 80. §-a szerinti büntetéskiszabási elveknek megfelelően indokoltan határozta meg a vádlottal szemben kiszabott büntetés nemét és annak mértékét.

[41] A fellebbviteli főügyészség által hivatkozott BH2006.105. számú eseti döntésben az az igény fogalmazódik meg, hogy a korrupciós bűncselekmények elkövetőivel szemben rendszerint indokolt teret engedni a törvény szigorának. E döntés elvi megállapításából, miszerint az ilyen jellegű cselekmények elkövetőivel szemben a Btk. 79. §-ában megfogalmazott büntetési célok általában végrehajtandó szabadságvesztés kiszabásával érhetők el, még nem következik az, hogy a végrehajtandó szabadságvesztés minden korrupciós ügyben megkerülhetetlen és kizárólagos szankció lenne. A büntetést ilyen ügyekben is személyre szabottan, a konkrét ügy egyedi jellegzetességeire figyelemmel kell meghatározni.

[42] A fentiek szerint pontosított és újraértékelt büntetéskiszabási körülmények alapján az ítéltábla annak ellenére sem látta szükségesnek a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés súlyosítását, hogy az enyhítő körülmények kis mértékben szűkültek és egy súlyosító körülmény is megállapítható volt. A másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy a büntetlen előéletű, az adott minősítésen belül csekélyebb konkrét tárgyi súlyú cselekményt megvalósító vádlott társadalomra veszélyessége alacsony, vele szemben a törvényi minimumban meghatározott tartamú szabadságvesztés is elegendő az egyéni prevenciós célok eléréséhez. Az általános bűnmegelőzési célok vonatkozásában pedig azt kell mérlegelni, hogy a vádbeli cselekmény konkrét tárgyi súlya relatív enyhébb megítélés alá esik ugyanezen bűncselekményi kategórián belül, márpedig ennek a joghátrányban is tükröződnie kell. Ezen indokokra figyelemmel sem a szabadságvesztés büntetésnek, sem a próbaidő tartamának az ügyészi fellebbezésben szorgalmazott súlyosítása, megemelése nem volt indokolt.

[43] Az elsőfokú bíróság nem mulasztotta el megvizsgálni a vádlott előzetes mentesítésre való érdemességét. A 8/2015. (IV. 17.) számú AB határozatban az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a Btk. 102. § (1) bekezdése alkalmazásakor az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből fakadó alkotmányos követelmény, hogy a bíróság a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése esetén hivatalból vizsgálja az előzetes bírósági mentesítés lehetőségét és arról az ítéletben rendelkezzen.

[44] A Btk. 102. § (1) bekezdés értelmében a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése esetén a bíróság ítéletében előzetes mentesítésben részesítheti az elítéltet, ha arra érdemes. A büntetett előlethez fűződő hátrányok alóli előzetes mentesítés kivételes, mérlegelésen alapuló, rendkívüli jellegű intézkedés. A felfüggesztés feltételeinek fennállása nem jelenti automatikusan az érdemesség meglétét. Az ítélezési gyakorlat szerint az érdemesség megítélésénél az elkövető személyiségét, az életvitelét, a bűncselekmény jellegét, az elkövetés körülményeit és annak indítóokát összevetve kell értékelni [BJD 9986.], de jelentősége van a terhelt által elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyának és a cselekmény jellegének is [BH1983.221.]. A bíróság által a büntetés kiszabása körében már értékelt, és a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztését alátámasztó körülmények az érdemességet megalapozhatják [BJD 8779.], de egyben ki is zárhatják. A már értékelt körülményeknek az érdemesség vizsgálata során történő ismételt figyelembe vétele tehát a kétszeres értékelés tilalmát nem sérti.

[45] A töretlen bírói gyakorlat szerint a korrupciós jellegű bűncselekmények esetében az előzetes mentesítés alkalmazása nem indokolt, tekintettel arra, hogy ez a társadalomra különösen veszélyes bűncselekmény, mely az állami szervek működésében vetett bizalom aláásására alkalmas, és egyéb olyan körülmény sem merült fel a vádlott személyi körülményeiben, amely őt az előzetes mentesítésre érdemessé tenné. Nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy a vádlott többször is megpróbálta átnyújtani a pénzüsszeget a vizsgáztatónak, amely a fent rögzítettek szerint kitartó szándékra utal. Ez a mentesítésre való érdemességét a büntetlen előélete, a megbánó magatartása és a rendezett életvitele mellett is kizárják.

[46] Összességében tehát az eljárás adataira, különösen a bűncselekmény korrupciós jellegére, az elkövetés körülményeiben megmutatkozó kitartó szándékra, valamint a vádlott bűnösségének fokára figyelemmel az ítéltábla álláspontja az, hogy előzetes mentesítésre való érdemessége nem állapítható meg (BH1985. 224.).

[47] Az egyszerűsített felülvizsgálatra tartozó ítéleti rendelkezések az irányadó törvényhelyeknek megfelelnek. Az elsőfokú bíróság törvényesen állapította meg a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát, és annak végrehajtása esetére a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időponját. Szintén törvényesen, a jogcím pontos megjelölésével rendelkezett a jogtalan vagyoni előny tárgyaként felajánlott pénzüsszeg elvonásáról.

[48] Az ítéltábla a fenti indokokra figyelemmel – a Be. 598. § (2) bekezdés szerint tanácsulésen eljárva – az elsőfokú bíróság ítéletét a rendelkező részben írt pontosításokkal és kiegészítésekkel a Be. 605. § (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

[49] A másodfokú végzés elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 615. § (1) és (2) bekezdés zárja ki.

Budapest, 2024. július 10.

dr. Szalai Géza s.k.  
a tanács elnöke

dr. Szabó Ágnes Petra s.k.  
előadó bíró

dr. Sárecz Szabina Martina s.k.  
bíró

A Fővárosi Törvényszék 2023. november 24. napján kelt 25.B.394/2023/5. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.3/2024/7. számú végzésével 2024. július 10. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2024. július 10.

dr. Szalai Géza s.k.  
a tanács elnöke